

Alex Vanopslagh's tale ved markeringen af toårsdagen for Ruslands invasion af Ukraine

Taler

Alex Vanopslagh
Partileder for Liberal Alliance

Dato

24. februar 2024

Sted

Foran den russiske
ambassade i København,
Kristianiagade 5, 2100
København

Man plejer at sige, at man kan kun have ondt ét sted af gangen. Og desværre fungerer krige på samme måde.

Opmærksomhed minder nemlig om et nulsumsspil. Og der er meget, der kæmper om vores opmærksomhed.

Siden Hamas begik det brutale terrorangreb på Israel d. 7. oktober 2023, er Ukraine stille forsvundet ud af Vestens bevidsthed.

Men helt ude af vores bevidsthed er vores venner i Ukraine ikke. Og det er vores ansvar, at sikre det heller ikke sker.

For på trods af, at Europas opmærksomhed på Ukraine svinder ind, og i stedet bevæger sig andre steder hen – til Israel/Palæstina, til det amerikanske valg, eller til indenrigspolitiske emner som vores ældrepleje og vores folkeskoler – så synes jeg også vi skal huske, at danskernes opbakning til Ukraines frihedskamp stadigvæk er stærk.

Ja, krigen i Ukraine fylder stadigvæk noget hos danskerne, også mere end i mange af vores europæiske nabolande. Det er værd at huske på, her på mindededagen for toåret for Putins invasionskrig.

Prøv bare at kig rundt omkring jer! Se på det, der er blevet stablet på benene i dag.

Det er to år siden, og vi husker det stadig!

Vi er her i dag. Talstærke og viljestærke.

Og hvis nogen skulle være i tvivl, så fylder det også hos mange af os politikere på Christiansborg. Og vi vil kæmpe for, at vores militære donationer og vores utvetydige støtte vil fortsætte!

Ukrainerne mærker vores støtte, men de mærker også, at opmærksomheden er svær at bevare.

I efteråret besøgte jeg selv i Ukraine. Vi havde en lang række interessante møder - ikke mindst med præsident Zelenskyj om, hvordan Danmark kan blive ved med at støtte Ukraine i deres kamp mod Ruslands invasion.

Og Danmark har været gode. Jeg er stolt over den danske støtte.

Jeg er stolt over, at Danmark var det første land til at ville donere F-16 fly til Ukraine.

Jeg er også stolt over de mange private donationer, vi som land har samlet sammen.

Jeg er stolt af, at vi i det danske Folketing har så bred en opbakning til Ukraine, som vi også kan se afspejlet i de politiske repræsentanter, der har stået her på scenen i dag før mig.

Og derfor er jeg også utroligt glad for vores regerings linje. At de står fast på, at vi i Danmark skal stå side om side med Ukraine – uden at rykke en tomme. At vi garanterer støtte i de næste 10 år.

Desværre afspejles den danske indsats ikke hos alle vores naboer.

Og jeg må også helt ærligt sige, Europa ikke løfter sit ansvar. Og på trods af alle de ting, jeg er stolt over i Danmarks rolle, må vi samtidig bare erkende, at vi ikke kan løfte det ansvar alene. Det kræver europæisk samarbejde. Det kræver fælleseuropæisk opbakning og våbenstøtte.

Desværre har mange europæere i stedet travlt med at kritisere amerikanerne. Vi brokker os over de amerikanske vælgere, der ikke kan se det vigtige i at støtte

Ukraine. Og vi beklager os over, at amerikanerne ikke går forrest. Vi frygter udsigterne til en amerikansk leder, der ikke gider bruge kræfter på Europa.

Men hvad gjorde vi europæere så, da amerikanerne begyndte at skrue ned for deres våbenleverancer? Vi fulgte bare trop, trådte på bremsen, og for nyligt kunne man se, at Vestens våbenhjælp til Ukraine er faldet til det laveste niveau siden krigens udbrud.

Ja, det er rigtigt, at vi ikke nødvendigvis kan regne med amerikanernes hjælp i fremtiden. Vi ved ikke hvad endnu en periode med Trump vil betyde. Og der kan sagtens opstå en situation, hvor Rusland bliver aggressive over for NATO-lande.

Men at det skulle være et argument for, at vi i Europa så hellere også må droppe vores støtte, giver ingen mening fra mit synspunkt.

Jeg læste på et tidspunkt, at Sydkorea alene havde udstyret Ukraine med cirka lige så meget ammunition som alle EU-landene tilsammen. Det er simpelthen ikke godt nok.

Ikke mere nølen. Ikke mere tilbageholdenhed med våbenhjælp. Hvis ikke vi i Europa som helhed begynder at løfte vores ansvar, svigter vi Ukrainerne – og det kan føre til et ukrainsk kollaps og nye russiske erobringer.

Ja, to år er gået. Og der er noget trist i, at vi overhovedet skal holde denne mindededag. Men der kan gå mange flere. Ukrainerne er indstillede på det. Så det er vores opgave at være gode allierede.

Jeg er ikke den første til at sige det i dag, men det er værd at understrege: Ukrainerne kæmper lige nu vores frihedskamp. Så derfor har vi en pligt til at hjælpe mere!

Så forsvindende opmærksomhed, krigstræthed og en tilgang hvor vi tror, at de andre nok skal gøre noget, kan vi ikke bruge til noget som helst.

Jeg har selv engageret mig i Ukraines frihedskamp, og vi har i Liberal Alliance også forsøgt at løfte vores del af ansvaret for at samle penge ind til at støtte Ukraine.

Og vi kan se de kræfter, der ikke ønsker danske bidrag til Ukraine. Og vi kan se de kræfter, der taler varmt om Putins russiske regime.

Nu vil jeg ikke stå og dele ud af brevkassen, men jeg kan i hvert fald berette om, at hver gang vi har skrevet eller ment noget om Ukraine – ja, egentlig også når vi skriver eller mener noget om alt muligt andet – vælter det ind med de mest modbydelige kommentarer.

Og man kan selvfølgelig få sig et godt grin af den slags kommentarer. De har sådan en ret imponerende evne til at kæde alle mulige ting sammen, der ellers ingen sammenhæng har. World Economic Forum, coronavacciner, jøder, nazister, medierne - og så det hele selvfølgelig grundlovens skyld, og kongehuset alligevel styrer det hele.

Ja, modstanden er i hvert fald til at føle på. Og desværre er den ikke forbeholdt tosser på internettet.

Både fra højre og venstre på det politiske spektrum er krigstrætheden begyndt at vise sig i de politiske udmeldinger. Idéer om fredsforhandlinger begynder at dukke op på nethinden hos mange af os, hvis bord sådanne forhandlinger bestemt ikke tilhører.

Jeg tror, at alle de slags kreative idéer dukker op netop på grund af, at krige fungerer lidt ligesom smerte – at vi har svært ved at fokusere på flere af dem på én gang.

Men selvom det er svært, skal vi stadig prøve.

Så min klare opfordring er: Lad os ikke glemme Ukraine!

Lad os ikke glemme, hvem Putins Rusland er!

Lad os huske, hvad ukrainerne kæmper for!

Og hvis vi skal stå her igen næste år, og året efter det – så gør vi det sgu!

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Demonstrationstale, Krigen i Ukraine 2014/2022-, Liberal Alliance

Relateret

Pia Olsen Dyhrs tale ved markeringen af toårsdagen for Ruslands invasion af Ukraine
24. februar 2024

Jens Alstrups tale ved markeringen af toårsdagen for Ruslands invasion af Ukraine
24. februar 2024

Mads Strange og Magnus Barsøes tale ved markeringen af toårsdagen for Ruslands invasion af Ukraine
24. februar 2024

Sophie Hæstorp Andersens tale ved markeringen af toårsdagen for Ruslands invasion af Ukraine
24. februar 2024

Peter Hummelgaards tale ved markeringen af toårsdagen for Ruslands invasion af Ukraine
24. februar 2024

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/alex-vanopslaghs-tale-ved-markeringen-af-toarsdagen-for-ruslands-invasion-af-ukraine>